

EGYETERTES

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda: Budapest, IV. hímző-utca 1. sz. ... Kiadó-hivatalt: Budapest, IV. hímző-utca 1. sz.

Előfizetési díj: Védjegy postán vagy helyben házból hordva: Egy évre ... Hirdetési díj: 9 hasábos petitor egy...

A népfeltség szava.

A magasztos fájdalom dicszengő érzetével állunk meg a véres dráma végjelene előtt. A villansodrony egyszerű nyelve homéri erővel domborítja ki hősköltevényűre a plevnai katasztrófát.

Olvassuk és újra olvassuk a szomorú hírt: de a betűk összefutnak könyező szemünk előtt és vadlólóg nyílik meg az ajak azok ellen, a kik bűnéreize a testvér-árlást követő szerencsétlenségnek.

Ozman hős ivadéka meggették, mit ember és katonabecsület megtehet. Több joggal senki sem kiálthatja a világnak: „Minden elveszett, de a becsület megmaradt.”

Csak mi nem mondhatjuk. A nevünkben intézkedő politika hagyta elveszteni legelső szövetségesét, szabadon ereszté az orosz czár haditömegét, engedni rántk zudulni egy kanacska szabadságra áhítózó félrak világ kárörömét, beleegyeznek kereskedelmi jövőnk tönkretelésében, a panszlavizmus tengerébe dobja kicsike sziget gyönyört nemzeti létünkét: mindent, mindent feláldozott, még a becsületet is.

Két álló éve buzog, határoz, követel a magyar nép. A legneszebb érdekek, a legszentebb jogok, a természet nagy törvényei, a korszellel nagy elvei nevében sürgeté a hatalom alkotmányosnak és felelősnek hivatalgó képviselőit: állítsák meg a barbar áradatot, mely Konstantinápoly ércz-kapuját három világrész bekéjét és szabadságot döngeti.

Nem állították meg. A muszka czár kézféjére nyomott reichstadi csók hatalmasabb volt a jogok erejénél. Jajkiáltásaink, követeléseink elhangzottak a süket űrben, melylyel a koronákat a népektől elválasztják. Az uralom korlátlanúsága törökös visszaesés az ökológot proclamálta szövetségi törvény gyönyört az államsovereinitás és területi sérthetlenség helyébe. A panszlavizmus czári koronával a fején, véres gyilkokkal a kezében diplomatiái szabadalmlevelet kapott forradalmakat indítani, szerződéseket szegni, tüzhelyeket megbecsülneni.

Meggondolták-e a császárságok, hogy e forradalmi politika proclamálásával egyuttal proclamálták a népek forradalmi szövetségének jogát? Meggondolták-e, hogy tüzet gyújtva egy államfő háza felett, a monarchiák trónjának talapatát aknálták alá? Meggondolták-e, hogy nem a puska-poros hordók a veszthozók, mégha telve is lég, föld és szivillanyossággal, hanem veszthozó a kéz, mely előg fátylával jár a gyulekony népanyag között.

A meggondolatlanlanság politikájának segedzserepét vitte Andrassy Gyula gr. mióta véres multjának árnyával megkezdé játszani az orosz császárság ama rémábrámát, mely lázzal tölti el ereinket. Hiába suttog egy bizalmas kör bizalomszavazásra iskolázott tagjai előtt a szapanbuborék színhatásával pattogó öleleteket ő excellenciája, magára szolt, midőn kijelenté: „Az az eljárást, mely a minisztert a válottak

padjára ülteti, csak bizonyítékok hiányából menti föl, el nem fogadom!”

Nos! ha csak bizonyíték kellett: Plevna elestének nemzedőbentő tényében ott a bizonyosság, hogy e politikát „a vádoltak padja” illeti meg, s nem menti föl semmi, míg ridegen áll a muszka terjeszkedés ténye. Török diadalok talán szolgáltak volna melegséget e politikához, de az orosz győzelmeiben bizonyított erő rejlik e politika ellen, mely diktatóri szereplést és végzetes befolyást engedett a népeket és koronákat egyaránt lesújtó colossusnak.

Egy minta bábszínház tompa érzékű, s romlott eszű alakjaival szemben lehet felállítani igazság gyönyört a sopheristát, hogy „ha akarjuk a háborút Oroszországgal ellen, ma is megkaphatjuk, és pedig kedvezőbb hadi viszonyok közt: de a kinek független lélekhez józan agyat adott a természet, az ideitlen éleznék fogja tartani Törökország hadi erejének megtörése után e nyilatkozatot. Olyan e nyilatkozat, mintha bizony Magyarországot népe is megtehte volna a szédítő ugrást, mely forradalmárokat udvaroncokká öltöztet s megtanítja az udvari légkör hasisparányainak beszívása által felelni az emlékeket és tényeket.

Oh! mi nem feleltük el a granicsár tisztek politikájának arczulesapó tényeit. Emlékeztünk a sárga-fekete zászlóra, mely a 48-iki hagyományok jelszavai alatt szétvetségi érdekekben forradalmi lobogózt látó Boszniában. Elétken lebeg emlékeztünk előtt Albrecht főherczeg utazásainak édes csókokkal pecsételt jelleme. Látjuk Milán fogadtatásával, a romániai szerződésekkal megindulni a keleti armányokat. Halljuk a zagrabi orosz himnus fülhasgató zenéjét. Előttünk a dalmát toborzások, vasuti kocsi kölcsönzések és fegyver-szállások.

Látjuk a szerbek felett győzelmeskedő török hadsereg megállítást diadalmi útjában. Látjuk a birkatolvajok fejedelmének bécsi megvédelmezését a Niksics vára küszöbéig jutott törökek szemben. Emlékeztünk az orosz győzelmei álhíreire a szövetségi rokonszenvek és érdekek árulójává lett főhadparancsnoki gratulációra s a nemzetsérrő toásra.

Ennyi bizonyítékok közül egyetlen egy is elég, hogy isten, ember és történelem előtt bűnösöt mondjon e politika felelős intézőire. Rájuk illik, menthetetlenül a szabadságharcz napjaiban kimondott jellemzés: „A mi magyar hatalmasaink olyanok, mint a kéményseprők, mennél magasabbra jutnak, annál kormosabbak s piszkosabbak.”

Vége is a kérdés az: van-e jogunk érdekeink jogos védelmére oly politikát követelni, melyet multunk, esztünk és szívnünk diktált?

Ugy van! A kérdés az, vajjon az ezredéves alkotmányunk alapjául vérrel, hitel és kitartással pecsételt elv, „semmit akarunk ellen nélkülünk, mindent akarunk szerint velünk,” áll-e még az alkotmányosnak keresztelt tévtanok és parlamentarisan csufolt korlátlan botránnyok mai napjaiban. Tisztába kell jönnünk az abszolút hatalom diszletekkel álcázott poli-

tikája ur-e fölöttünk, avagy a népsouverainitás tekintélye szabja meg az irányt. Nem azért szíveljük méla elégedetlenséggel az ezer számra megütött végrehajtói dobok zaját, hogy anyagi vagyonáldozat, oly elkésztő viszonyok között a hadseregben szolgáló véreinket zsandárok gyönyört használják fel azon czár hódító hadjáratának biztosítása végett, a mely hatalmat gyűlölkönn atyáink szent nevére, anyáink éditadó emléjére, hazánk becsületére, s a magyarok boszúálló istenének intésére.

Nem! Inkább fessük szívrévünkkel pirosra a névnapjait halálfejek társaságában haloklók nyögése között ünneplő czár tiszteleire a Törökország életével, saját életünkre törő szuronnyokat, hogy sem megadjuk magunkat a becsületlenségnek.

Nemzet! magyarok nemzete, itt az idő felemelkedni az események által követelt magaslatra. A testvér gyászából ojtett könyv, a sértett jog, a kijátszott becsület nevében emeld fel legutolsó szavadat! A fájdalom és lelkesedés lázával menydörögjön ideledek, a népfeltség viharos erejével követeld eszméd, érzelmeid és érdekeid bizományosait!

Vezényeljétek a muszkákra! Verhovay Gyula.

A „függetlenségi kör” ma délelőtt 11 órakor értekezletet tart.

Vilmos német császár, mint berlini táviratok jelentik, tegnap üdvözölte az orosz czárt Plevna győzelméért.

A magyar delegáció albizottságában Haynald azon kérdésére, hogy megengedjék-e új souzerain államok keletkezését a keleten, Andrassy mellözte az egyenes választ.

Plevna eleste alkalmából Zágrábban kivilágítást rendeztek. A kivilágítás rendben folyt le. Mindkét kormány távol tartotta magát az ünneplést, s épületeiket nem világított ki. Egy transparen ten az a felirat volt olvasható: „Plevna után még egy Világos.”

A hadsereg kijátszítási létszáma — leszállítása iránt állítólag a magyar képviselőházban is tog indítvány tételni a kormánypart kebeléből.

Konstantinápolyi hírek szerint Mahmud-Damad pasa ellen a hétes merénylet követettét el. Egy Rifát nevtű államhivatalnok ugyan is a mult szerdán megjelent Mahmud-Damad pasánál azzal a szándékkal, hogy meggyilkolja. A pasa azonban nagyon vigyáz magára, úgy hogy Rifát azzal elfogatott. A kormány ez eset felől a legnagyobb töltötartást követi.

A cseh lapok diadalmi cikkeit írnak Plevna bukásáról. A „Nar. Listy” felhívja Oroszországot, hogy kardját a török zsarnokok szívébe döfje, s az oszmán barbar népet Konstantinápoly utcáin mészárolja le. A Prágában a Plevna eleste alkalmából rendezni szándékoltt ünneplést azonban teljesen fiasóvó lett. Az illuminációra való felhívás teljesen eredmény nélkül maradt. Egy-két alakban gyűjtöttek ugyan, de csakhamar eloltották ismét, nehogy neveltségű legyenek.

Páris, decz. 10.

(Saját levelezésünkből.) A pápa egészségi állapotáról, a francia lapok a következő érdekes híreket közlik. A pápa sokat szenved egy é bal bokában folyton gyenyedő és vérző sebével a folytonos vér-

vesztés sokat gyengíti, és aggasztja orvosait (Ceccarelli és Antonesi). A sebet behegeztetni nem szabad, mert a genyveltség szükséges, hogy kiforrjon, különben veszélyesebbé válhatna.

A pápa nem képes egyetlen mozdulattal sem tenni, mégis minden raggal ágyat kell változtatni, hogy ez lehetséges legyen, minden erősziszit és fájtalom okozása nélkül 4 markos ember ragadja meg az ágyból, melyen ő szentsége felszik, és óratosan teszik át a másik ágyba, mely mütté után lassanként kivonszolja alóla a használt lepedőt és így az újonnan felszerelt ágyba jut, e munka, mely nagy elővigyázatot igényel, naponként 20 percig tart. Mikor így a fris ágyba átítetett, jön a káplán a szent misét végezni. Az áldozás pillanatában az ottárról egy otyást visz a pápához, ki azt elfogadva megtöri és hangosan Domine, non sum dignus szavakat mondva, szájába teszi. A szentatya néhány közeli barátja és rokona jelen lehet az alkalommal, Ceccarelli vagy helyettese kétszer napjában gyógykezeli a sebet, a szennyes fehéromüt gondosan összegyűjtik. Zangolini az első kamarás, mióta a seb erősebben vérzik, a vérletos vászón darabokból, már egy zsákkal gyűjtöti, e zsák valóságos dus atyai örökség, mert a legkisebb véres foltal borított darabocskát is, nagy mohón keresik a hívek és megveszik drága készpénzen.

Zangolini naponként kap leveleket Angliából, Franciaországból, melyekben kéri őt, hogy küldjön ő szentsége a leg hatalmasabb főpap vértől illetett ruhadarabokat. Egyvalaki azon papucset, melyet a pápa akkor viselt, midőn a carcassonnei zarándokokat fogadta, s mely telve van vérfoltokkal, nagy áron akarta megvenni, hanem úgy látszik, hogy az megfizethetetlen értéket képvisel, mert az illetőt visszautasították.

A többi kamarás rossz szemmel nézi Zangolini e monopoliust, zigüldölnék ellene titokban, de nem akadályozhatják meg, mert ez egyedül az ő jogköréhez tartozik.

Mily szokások, én édes istenem, bizony jobb volna, ha a pogányok korára térnénk vissza! Jelenleg egy széken dolgoznak a Vaticánban, melyben a pápa horizontalisan ülhet, oly formán lesz elkészítve, hogy a seb minden érintkezéstől ment legyen, mert a legesekélyebb érintésre iszonyu fájdalmat okoz.

Beszélnék a vaticánban főpapgyűlésről, mely Szt. Péter templomban a sekrestye felett levő és canoniceának nevezett helyen tartatnak meg.

Továbbá ugyancsak a vaticánban beszéltek, hogy az orosz kormány egy őrcsapatot fog kirendelni a vaticán köré, mely a néptömlöngést megakadályozza.

A következő eset is csak a nagyvárosi chaosban történhet meg. Egy fiatal menyecske néhány nappal eszölt gyermekeket szült. A gyermek mint fű két tanu jelenlétében szabályszerűleg le ön iktatva a polgármesteri hivatalban, (Quartier Madeleine Paris.)

Még azon nap este a gyermek egy dajka gondviselésére bízották, ki azonnal elvitte magával saját falujába, Orleans közélébe. — Orleansban megállván, a gyermeket tiszta ruhába akarta áttenni, s még előbb meg is fürösztette, mely alkalommal nagy meglepetésre látja, hogy a gyermek nem fű hanem leányka. Haza érve azonnal levelet írt az anyához a figyelmezteti, hogy valószínűleg tévedés van a delogban, a bizonyítvány fügyemreklről szól, pedig az leány.

A szülő háztól azonnal tudomást szereznek a polgármesteri hivatalnál, a commissarius gyűlést tart e ügy felderítésére végett. A vizsgálat végre kiderítette, hogy az illető dajka több gyermek dajka társaságában volt egy waggonban, s hogy a waggonban kellett az akaratlan eserenek megtörténni, miután egy másik dajka, ki szintén Párisból utazott haza egy kis gyermekkel, lány helyett fűnt vitt magával.

Hugo Viktor vasárnap decz. 9-én a Grand Hotelben „Hernani” társas-ebédet tartott a drámaírók és a saját képviselői számára, 150 teríték volt a Salle rotonde-ban felszerelve. Hugo Victor a dessert alkalmával toastot mondott a művészet örök fennmarására. Perrin, Biévüle de Banville Cleadele és a Bommeraye választottak a költségek.

A szákmányt csak el kell szállítani, s azon megosztani. E végzavak eszébe jutattak valamit Barassinak. A parancsoknak nem jött tisztába némely dolgokra nézve. — Ah! igen az [osztózkodás...] mondá; á propos, minő az osztály a közsörüssel szemben? — Ó így szokta. Tegyük fel, van négy rész. — Tegyük fel, mond az ujjancz figyelmesen. — Egy részt megtart magának, mert féldezte az ügyet. — Ez rendjén van, mond őszintén az óriás. — A második rész szintén az övé, mert a tervet készítette. — Ah! ah! mond Barassin kisebb lelkesedéssel. — A harmadik részt megtartja, mint parancsok. — Ó! ó! ó! ismétlé a leforrázott ujjancz. — A mi a negyedik részt illeti... — Azt a többieknek hagyja ugye? — Nem... nem egészen. Két egyenlő részre osztja. Az egyik a ezimboraké, a másik az övé. Ilyen az osztály. — S még vannak vele elégedve? kérdé fagyosan az óriás. — Egy ízben bizonyos Veutre a Terre kevének találta részét. A közsörüss rögtön megöltötte. — Ez már helyes! E szerint csak a gyávák húzzák a rövidet! — S az, mivel a közsörüss az elégedetlen részét pótolta, egy golyó volt, mit a fején kergetett keresztül, világosított fel Petit-Ange.

Barassin kellemtlenül érinté e felvilágosítás. A két bitang az alatt folytatta e beszélgetést, míg Charles embereinek a rendeleleteket kiadta. — Petit-Ange! kiállta most a közsörüss. — A nyomorult gazember ott hagyta az óriást, s fonókhöz futott. — Már látom, hogy lesz jövőnk oldala mellett, — mond vigan Barassin. — Ó! viszonzá Petit-Ange, követhetjük őt bátran, ne n kell féltünk, hogy éhezni fogunk; mindig megszolgálja, hol van valami.

Ugyetlen emberek ám azok a kékek! Semmi következetesség sincs bennök. Azt hiszik igaz, ha a polgárok azt mondják: „Nincs több.” Nem értik a módiát, hogy kell eszegevé tenni az embereket. — Ah! ön azt hiszi a polgár kész megmondani, hova dugta pénzes tarisznyját? — Igen; ha nyomatékosan kérdezzétek... ha biztatjuk a beszédre. — Talán le kell itatni? — Nem, csak kérdezzétek ki, egész nyugodtan, jó parázs mellett... de lábat bele kell dugni. — Hogyan! kiált felugorva Barassin. — Mihelyt az első meglepetésen túl volt, rögtön komoly lett az óriás. — Lám! lám! ismétlé; tudja, hogy ez kitűnő eszme! Gratulálók e felfedezéséhez. — Ó! mondá szerényen a másik gazember, ha az ember teljesen nincs eltelve az „isten és királyért” gondolatlalt, akkor néha támadnak ily sikerült eszméink. — Ennélfogva drága jó uram ön talán megnevezhetné Rennes lakói közül azokat, kiknek lábait nem hiába melengetté az ember? — Én nem. De a parancsok tanulmányozta a helyzetet. Nines oly ház Rennesben, melyet ő ne ismerne. — Ah! ugy; ő tehát járatos a városban? — Igen, közzönet melléknévenek, melyre ő is szert tett, mint egyike a chounok főnökeinek. Grand-Chene, Obessant, Cocó, Serviteur, ezek Caudoual, Cormantiu, Labourdonnais és Chante-reau gunynevei. — S mily gunyneve van Charlesnak? — Mióta csapattja van „Közsörüss”-nek nevezik; mert a városokba rendszeren közsörüss-követ maga előtt hajtva szokott menni, hogy kikémlje a kékeket. Ah! ő elsázt fűzkő! Lelekme! nem tudom megöregszik-e? — Már látom, hogy lesz jövőnk oldala mellett, — mond vigan Barassin. — Ó! viszonzá Petit-Ange, követhetjük őt bátran, ne n kell féltünk, hogy éhezni fogunk; mindig megszolgálja, hol van valami.

— Apropos! mi véleményed erről a Barassinról? — Ah! közsörüss, ez azután jó fogás. Mily rendkívül intelligens ember! Rögtön felfogta eszmémet, a polgárok nyelvének megoldására nézve. Minden tetszett neki nagyon, kivéve az osztózkodást. — Ah! mosolygott a közsörüss. — Ezzel elválva Petit-Angetől, Barassin felé ment, miközben magában mormogta. — Terád nézve meg nagy barom, még az osztózkodás óráját sem fogom bevárni, csak a milliók legyenek kezeim között. — Az óriás pedig, a közsörüss közeledni látván, magában e megjegyzést tette. — Kicsikém, jó lesz nem ábrándozni Dubarry kincséről. Igen vastag a nyakad ugyis, még annak idején le fogom vágni. — Ily jókórú gondolatok forogak agyukban, midőn egymást megszólítottátok: — Barassin, Bannes meggyünk. — Mit csinálunk ott? — El meggyünk a nőrt, kit okvetlen szükségesnek tartasz ezelnk kivételére. — Ön tudja mily kelleknek kell lenni: bátor, müvelt, fiatal, s főleg szépnék kell lenni. — Mint vélekedel arról a leányról, kit Gene-neuc kunyhójában láttál. — Lám! az igen szép, s jó növésű leányka. Kisiny, sovány, jédteképu, hamis tekintetű ember volt Bout János. — Abban a perczben hágytátok el őt, midőn a közsörüss és Barassin sietve távoztak az özvegy szatóséknál jobbjól.

Daczára erőltetett nyugalmának, az özvegy remegett vendége láttára. Féelme nem volt alap-talan, mert? a rennesi forradalmi törvények é hirted elnöke, az egész város előtt borzadályt kellett. — Mihelyt a boltha lépett, rögtön Helena felé rohant, s majd elnyelte szemével. — Az alvárnó ember láttára, kinek szeméből az állati vágy csillámlott, a fiatal leányt a hideg kezdte borzogatni, s félelemtől remegő ajkakkal mormogta maga elé: — (Folytatás következik.)

AZ „EGYETERTES” TÁRSZAJA.

A KÖSZÖRÜS.

Történelmi regény. — írta CHAVETTE JENŐ. Fordította Hentaller Lajos.

MÁSODIK RÉSZ. — HARMADIK KÖTET. — 61-ik folytatás. —

— Kicsoda? kérdé az óriás az együgyűt játszva. — Az ördögbe is! Saját maga. — Lám! és én még azt hittem, hogy csak a lövedékeséret szereti a háborút... teremtette! miután beláttam, hogy nálatok legfeljebb egy golyót emészthet meg az ember, még most sem értem, min fogok én nevetni.

— Türelem! Várjon csak míg a parancsok saját izlése szerint állít össze egy tekintélyes csapatot. — Hisz ugy látom, hogy e csapat elég jelentékeny. — Ó! mondá kiesinylőleg Petit-Ange, ezek vad emberek... Chouan János bandája, kinek a parancsok hadnagya. Majd meglátja, milyen dicszes csapat lesz, ha Charles vagy ötven oly intelligens férfiat válogat össze, mint ön és Barassin ur.

— És mint ön Petit-Ange ur, sietett viszonozni Barassin a bólot. Barassin kegyesen mosolygott. — Hisz, hogy lesz jövőnk ily vezetővel? Ó tehát nem tartozik azon ördögök közé, kik előtt nines más szent, mint az „isten és király”? — Egy szóval olyan fűzkő, a kivel lehet valamit kezdeni? Petit Ange lehajolt uj pajtásához, ki még folyton ült; és autógát: — Ha a herczegnek azon a pénzen akarják trónjukat visszaváratni, mit ő küld nekik szákmányból, egy biztosítok, hogy szákmütésben halnak meg.

— Ah! sóhajtá elégedetlen az óriás, ugy látszik egészséges nézetei vannak. — Ennek bizonyítéka az is, hogy őnt megnyerte csapatába, mondá hízleleg Petit Ange. — S hogy ön már az előtt embere volt, sietett válaszolni Barassin. — Ezen kölcsönös udvariasságuk után az akasztófavirág-jelöltek melyen meghajoltak egymás előtt. — Reméljük tehát, mondá az új tag, hogyhogy nem sokára e ma éjjel val emberek helyett, kik örökösen az „isten és király” jelszót kerdőzik, oly fűzkőkölt leszünk körül vége, kik előtt ez csak másodrangú kérdés. — Jól mondta. De engedjünk időt a parancsoknak, hogy megválaszthassa embereit. Az a fő elötte, hogy válogatott fűzkő legyenek. — Ó! ez soká fog tartani! Mai napság, midőn mindenki politikát, bajos alkalmas egynekre szert tenni. — Bah! mondá Petit Ange a banda Rennes kirablására teljes lesz. Barassin élelken emelte fel fejét. — Rennezt tehát ki akarják rabolni? kérdé érdekekkel. — Igen, azt mondják, hogy az újonnan szervezett chounok nagyobbiszru dolozgal akarják gyűlkösdéket megkezdéni. A csapatok lassanként működnek össze a város körül, s a meghatározott napon egyszerre támadják meg a rosszul özött Rennes. — S rabolni is fognak? kérdé nyomatékkal Barassin. — Petit-Ange arezát futorgattá. — A vezetőik ezt nem parancsolják; de ki akadályozhatja meg, hogy néhány ügyes fűzkő az első meglepetés perczében... véletlenségből... be ne hatoljon a polgárokhoz... s holmi emléket magával ne vigyen. — Az óriás vagy majdnem ujjongott; oly értelemben már ő rég choun volt. A Bourbonok ugye nem igen f-üdt szíven. — Ó! mondá megve öleg, Rennes igen szegény város; a kékek azt már rég kiszivattyúzták. — A ki ő utánuk jön, vajmi keveset talál a polgárok ládáiban. Petit Ange pajzánul rázta fejét.

— Ah! közsörüss, ez azután jó fogás. Mily rendkívül intelligens ember! Rögtön felfogta eszmémet, a polgárok nyelvének megoldására nézve. Minden tetszett neki nagyon, kivéve az osztózkodást. — Ah! mosolygott a közsörüss. — Ezzel elválva Petit-Angetől, Barassin felé ment, miközben magában mormogta. — Terád nézve meg nagy barom, még az osztózkodás óráját sem fogom bevárni, csak a milliók legyenek kezeim között. — Az óriás pedig, a közsörüss közeledni látván, magában e megjegyzést tette. — Kicsikém, jó lesz nem ábrándozni Dubarry kincséről. Igen vastag a nyakad ugyis, még annak idején le fogom vágni. — Ily jókórú gondolatok forogak agyukban, midőn egymást megszólítottátok: — Barassin, Bannes meggyünk. — Mit csinálunk ott? — El meggyünk a nőrt, kit okvetlen szükségesnek tartasz ezelnk kivételére. — Ön tudja mily kelleknek kell lenni: bátor, müvelt, fiatal, s főleg szépnék kell lenni. — Mint vélekedel arról a leányról, kit Gene-neuc kunyhójában láttál. — Lám! az igen szép, s jó növésű leányka. Kisiny, sovány, jédteképu, hamis tekintetű ember volt Bout János. — Abban a perczben hágytátok el őt, midőn a közsörüss és Barassin sietve távoztak az özvegy szatóséknál jobbjól.

Daczára erőltetett nyugalmának, az özvegy remegett vendége láttára. Féelme nem volt alap-talan, mert? a rennesi forradalmi törvények é hirted elnöke, az egész város előtt borzadályt kellett. — Mihelyt a boltha lépett, rögtön Helena felé rohant, s majd elnyalte szemével. — Az alvárnó ember láttára, kinek szeméből az állati vágy csillámlott, a fiatal leányt a hideg kezdte borzogatni, s félelemtől remegő ajkakkal mormogta maga elé: — (Folytatás következik.)

— Apropos! mi véleményed erről a Barassinról? — Ah! közsörüss, ez azután jó fogás. Mily rendkívül intelligens ember! Rögtön felfogta eszmémet, a polgárok nyelvének megoldására nézve. Minden tetszett neki nagyon, kivéve az osztózkodást. — Ah! mosolygott a közsörüss. — Ezzel elválva Petit-Angetől, Barassin felé ment, miközben magában mormogta. — Terád nézve meg nagy barom, még az osztózkodás óráját sem fogom bevárni, csak a milliók legyenek kezeim között. — Az óriás pedig, a közsörüss közeledni látván, magában e megjegyzést tette. — Kicsikém, jó lesz nem ábrándozni Dubarry kincséről. Igen vastag a nyakad ugyis, még annak idején le fogom vágni. — Ily jókórú gondolatok forogak agyukban, midőn egymást megszólítottátok: — Barassin, Bannes meggyünk. — Mit csinálunk ott? — El meggyünk a nőrt, kit okvetlen szükségesnek tartasz ezelnk kivételére. — Ön tudja mily kelleknek kell lenni: bátor, müvelt, fiatal, s főleg szépnék kell lenni. — Mint vélekedel arról a leányról, kit Gene-neuc kunyhójában láttál. — Lám! az igen szép, s jó növésű leányka. Kisiny, sovány, jédteképu, hamis tekintetű ember volt Bout János. — Abban a perczben hágytátok el őt, midőn a közsörüss és Barassin sietve távoztak az özvegy szatóséknál jobbjól.

Daczára erőltetett nyugalmának, az özvegy remegett vendége láttára. Féelme nem volt alap-talan, mert? a rennesi forradalmi törvények é hirted elnöke, az egész város előtt borzadályt kellett. — Mihelyt a boltha lépett, rögtön Helena felé rohant, s majd elnyalte szemével. — Az alvárnó ember láttára, kinek szeméből az állati vágy csillámlott, a fiatal leányt a hideg kezdte borzogatni, s félelemtől remegő ajkakkal mormogta maga elé: — (Folytatás következik.)

